

Шест +

Броят на вестника е посветен
на Никола Вапцаров

На 7.12.2012г. се навършиха 103 години
от рождението на поета

Знаете ли, че ...

- Освен на “сериозна” поезия, Вапцаров е автор и на 6 стихотворения за деца.
- Поетът проявява силен интерес към театъра – пише критическата статия “Театър и публика”, както и непубликуваната приживе пиеса “Вълната, която бучи”.
- През октомври 1941 г. Вапцаров е подведен под съдебна отговорност заради участие в акция за събиране на подписи с цел сключване на пакт за приятелство и взаимопомощ със СССР. “Селска хроника” и “Бунтът кипи” са стихотворенията, привлечени като аргументи от обвинението. Вапцаров е подведен под съдебна отговорност по чл. 7 от Закона за защита на държавата – същият закон, по силата на който 17 години по-рано полицията конфискува току-що излязлата стихосбирка на Асен Разцветников “Жертвени клади”. Този закон дава основание на властта да иземе от издателството и книжка 7-8 за 1924 г. на сп. “Пламък” – книжката, в която е публикувана прочутата поема на Гео Милев “Септември”.

- През март 1942 Вапцаров отново е арестуван за нелегална дейност и по-късно осъден на смърт. Поетът пише молба смъртната присъда да бъде заменена с доживотна, но цар Борис III я отхвърля.

Елисавета Багряна е един от малкото български интелектуалци, осмелили се да защитят поета по време на процеса. Преди да влезе в съдебната зала, тя е предупредена от прокурора да отговаря на въпросите кратко. Този психологически натиск е начин да ѝ се подсказже, че не е желателно да свидетелства в защита на Вапцаров. Разпитът се състои от три въпроса:

- Познавате ли лично Никола Вапцаров?

- Не го познавам!

- Познавате ли неговата поезия?

- Да, познавам я!

- Има ли родолюбие в неговата поезия?

- Да, има!

Последният от трите въпроса е най-важен, защото Вапцаров е обвинен в антидържавна дейност. Въпреки това присъдата е “смърт чрез разстрел”.

- Вапцаров умира на 23. юли 1942 година, на 32-годишна възраст. Отива си поет, в чието творчество думата “живот” парадоксално е най-често срещаното съществително – присъства цели 77 пъти.

Патронният празник на Гимназията бе отбелязан с тържествен концерт

Тази година се навършват 103 години от рождението на Никола Вапцаров и 163 години от основаването на училището. Случаят беше отбелязан чрез тържествен концерт, проведен на 7. 12. 2012 г. от 14.00 часа в Младежкия дом.

В началото на “сериозната” част на мероприятиято вниманието на зрителите беше привлечено към някои малко известни факти, свързани с живота и творчеството на Вапцаров. След това директорът на ГПЧЕ Георги Георгиев награди първенците от конкурсите за есе и превод. Най-добри текстове създадоха:

“Веселата” част на концерта започна с изпълнението на Ралица („Ain't it funny”) и танцова формация „Miro dance”. Забавленията продължиха с изпълнението на Ясмينا и Арзу и песента “Wings”. Следващата песен беше представена от водещия на концерта Божидар от 12. Е клас. Габриел пък изпълни „Empty song”. Последва „тежката артилерия”, рок групата „Wrath”.

15-минутно
 представление на
 ученици от клуб
 „Живеем с настоящето,
 творим за бъдещето“
 ни разказа за
 парадоксите в
 балканския начин на
 мислене. Останалите
 40 минути от концерта
 започнаха с Валя и „One

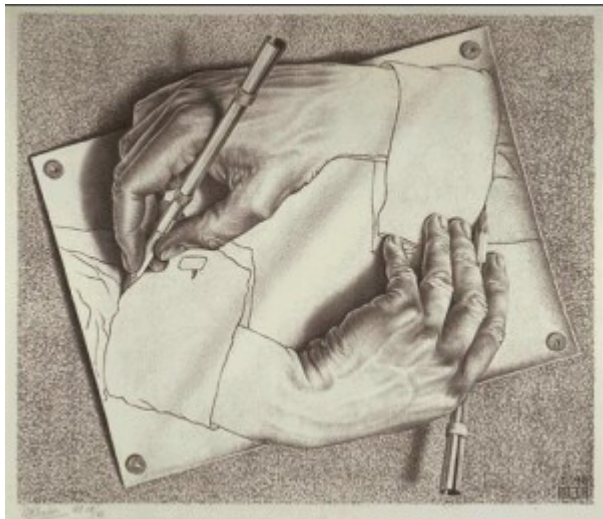
more night“. Последва групата „Electric part“ със своя шеговит танц. Квартет „Sianna Junior“ изпълниха песента „Stronger“, от която публиката стана на крака. Последва една компилация от хитове.

Последната песен се казваше „Песен без име“. Интересното е, че и текстът, и музиката, и аранжирментът, и изпълнението са на талантилия Дамян Димитров.

Тържественото изпращане на знамето на училището сложи край на концерта.

СИЛАТА НА ВЯРАТА

Жасмина Живкова

Вярата може да бъде в Бог. Може да бъде в приятел. Може да бъде просто в мил жест или добра дума. Човек има нужда от вяра. За да преоткрива света и себе си, за да не изгубва нишката с Доброто, Истинското, Неповторимото. Вярата е опора. В труден миг, когато се изгубваш. Вярата е път – когато всичко пред теб рухва и илюзиите изчезват. Вярата е спасение – лъч надежда, че някой мисли и тъгува за теб.

Хората - вчера, днес, утре. Хората - еднакви и различни. Ако някой реши да ги сравнява, не би му стигнало времето, отредено на земята! А гледната точка на всеки за живота все му изглежда най-вярната. Нещо, в което едните са прави, а другите не! Едните вярват и виждат нещо светло сред целия хаос от сивота. Другите, намръщени на живота, не умеят да извлекат нещо, за което си струва все пак да са на тази, иначе така мрачна и неприветлива земя!

И по този начин представени и дори противопоставени, и двата "отбора" са твърдо убедени в правотата си, а другите... те са просто безразлични. В самата човешка природа е заложено да вярваш - в някого или в нещо. И примери за това много, и то още от най-ранните ни години. Здравно вкопчени за ръката на мама, всички вярваме, че тя не би ни пуसнала! По-късно, вперили поглед в телевизионния екран, вярваме, че супер героите са истински! Но постепенно тази вяра във всеки и всичко започва да изчезва. Сякаш така сме програмирани: с всяка година ние губим част по част от своята вяра! Започва се от семейството - спираме да вярваме в подкрепата на мама и татко, но пък успешно се убеждаваме, че правят всичко само за да ни дразнят и да ни забраняват нещо! Спираме да вярваме и в телевизията, защото супер героите никога не се появяват в точния момент на точното място... поне не и когато на нас са ни нужни! Всеки търси Силата извън него, ако няма опора до себе си, ако е безсилен да спре страдание, трагедия, разруха. Човек се моли и търси подкрепа, когато е слаб, обезверен и беззащитен. Вярата е "пробният камък" на собствената ти духовна устойчивост. Вярата е мерилото за добро и зло, за честност и предателство, за истина и неистина.

СИЛАТА НА ВЯРАТА

Тя е онази духовна устойчивост, от която всеки има нужда – независимо дали го осъзнава или не. Ако човек има Вяра, той има и сила, има подкрепа, отговор, решение за всеки житейски въпрос. Дори опорочената същност на Вярата – в нещо материално, тленно и преходно, също дава “рамка”, ориентир за самия теб. Вярата е необходимостта да бъдеш по-добър, да си споделен, да се отдалечиш от Самотата. Вярата е стимул – да се “надигнеш на пръсти” и да погледнеш в очите човека, когото обичаш. Вярата те прави по-смирен, по-толерантен, по-разбиращ - другите, около теб. Ние, хората, сложни същества. А това има и в най-от живота ни. Когато се усмихваме. И това моментното ни искреността на тази усмивка. Може да сме потънали в безнадееждност, но си мускули в познатата и добре репетирана поза на усмивка! И все пак - едва ли има човек, който само да вярва и винаги да гледа от положителната страна на нещата. Е, това неминуемо води до мисълта, че няма и такъв, които винаги да е в разпра с живота и да възприема само негативно света!

Човек не се ражда, “обречен” във Вярата. Тя е личен избор. Духовна отговорност, която трябва да отстояваш. Тя е твоят житейски “почерк”, след който остават следи. На топлина, съпричастност и... любов.

Есето е носител на първа награда от конкурса, организиран от ГПЧЕ “Н. Вапцаров” през декември 2012 г.

Ученически бисери

Наоколо беше тихо, като че всички бяха измрели. Каква красота. (из ученическо есе)

Неговите очи снежно се гледаха едно друго. (из ученическо есе)

Плътността на населението в Австралия е 4 квадратни човека на един метър. (ученик, изпитан на дъската)

В клетката е пернатият ми приятел хамстерът. (в час на класа)

Селянинът бил заможен. Имал свиня и жена. (из съчинение)

Кучето си тръгна, въртейки с благодарност опашка. Няма много хора, които могат да го направят. (из съчинение)

Цар Крум е написал първите писани закони при създаването на България.
(ученик, изпитан в час по история)

Алеко чул приближаващия се водопад. (из ученическо съчинение)

Реката извира от дупка и тече до билото на Черно море. (ученик в час по география)

Баба Илийца бръкнала в пазвата си, но там не намерила нищо, освен малко сухи корички. (из съчинение по литература)

В потурите на Бай Ганьо се крие най-голямото му богатство. (из съчинение)

Дамян Бойчев—8. Б
Виктор Вельов—8. В